

Мария Илиева

Душата ми ликува

Препуска еднорогът златогрив,
в зелените поляни, ти си бяла...
Зората – къпана девойка,
над теб пристъпи розова и чиста...
Дълбоко дишам аромат
от влажната ти кожа...
Протягам длан,
а тя е слънчева усмивка.
Очите ми са полски цвят,
който със целувка
в косите ти закичих.
– Красива си! – шурец шепти.
Аз влюбен и щастлив съм,
Душата ми ликува и звъни
със полъха на юнски вятър.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10151>]